

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Strona pozwana: Komisja Europejska i Unia Europejska, reprezentowana w niniejszej sprawie przez Unię Europejską

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 4 czerwca 2013 r. w sprawie R 1308/2012-5 dotyczącej zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 010355527, słowo: SUBSCRIBE i wcześniejszej decyzji Departamentu Znaków Towarowych OHIM z dnia 22 maja 2012 r. w zakresie, w jakim odmówiono przyznania ochrony zgłoszonemu znakowi;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SUBSCRIBE” dla towarów i usług z klas 9, 16 i 42 — zgłoszenie nr 10 355 527

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009;
- Naruszenie art. 83 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą równego traktowania oraz art. 6 i 14 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. w brzmieniu nadanym przez Protokół nr 11, który wszedł w życie w dniu 1 listopada 1998 r.;
- Naruszenie art. 56 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 5 sierpnia 2013 r. — T & L Sugars Ltd i Sidul Açúcares przeciwko Komisji

(Sprawa T-411/13)

(2013/C 274/42)

Język postępowania: angielski

Strony

Strony skarżące: T & L Sugars Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Sidul Açúcares, Unipessoal Lda (Santa Iria de Azóia, Portugalia) (przedstawiciele: D. Waelbroeck, lawyer i D. Slater, Solicitor)

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzeń Komisji ustanawiających niekorzystną sytuację pod względem konkurencji, w szczególności i) rozporządzeń nr 505/2013⁽¹⁾ i 629/2013⁽²⁾ ustanawiających nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania cukru pozakwotowego i izoglukozy pozakwotowej na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty z tytułu nadwyżek w roku gospodarczym 2012/2013; ii) rozporządzeń nr 574/2013⁽³⁾ i 677/2013⁽⁴⁾ ustalających współczynnik przydziału w odniesieniu do dostępnych ilości cukru pozakwotowego do sprzedania na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej, oraz iii) rozporządzenia nr 460/2013⁽⁵⁾ w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z trzecim częściowym zaproszeniem do składania ofert oraz rozporządzenia nr 542/2013⁽⁶⁾ w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z czwartym częściowym zaproszeniem do składania ofert; oraz uznanie zarzutu bezprawności na podstawie art. 277 TFUE wobec rozporządzenia nr 36/2013⁽⁷⁾ otwierającego stały przetarg na przywóz cukru objętego kodami 1701 14 10 oraz 1701 99 10 z zastosowaniem obniżonej stawki celnej w roku gospodarczym 2012/2013 za dopuszczalny i zasadny;
- tytułem żądania ewentualnego, uznanie zarzutu bezprawności na podstawie art. 277 TFUE wobec rozporządzeń nr 505/2013 i 629/2013 za dopuszczalny i zasadny;
- uznanie art. 186 lit. a) rozporządzenia nr 1234/2007⁽⁸⁾ (nowa wersja rozporządzenia) za bezprawny na podstawie art. 277 TFUE w zakresie, w jakim dokonuje on nieprawidłowej transpozycji odpowiednich przepisów rozporządzenia nr 318/2006⁽⁹⁾;
- zobowiązanie Unii Europejskiej, reprezentowanej przez Komisję, do naprawy wszelkich szkód poniesionych przez skarżące w wyniku naruszenia przez Komisję ciężących na niej zobowiązań prawnych oraz ustalenie wysokości odszkodowania za szkodę poniesioną przez skarżące w okresie od dnia 1 kwietnia 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r. na kwotę 42 261,036 EUR powiększoną o wysokość wszelkich dalszych strat poniesionych przez skarżące po tej dacie lub wszelkie inne kwoty odzwierciedlające szkodę, jaka została lub zostanie poniesiona przez skarżące, jeśli zostanie to przez nie wykazane w niniejszym postępowaniu, w szczególności przy uwzględnieniu w należyty sposób szkód przyszłych, przy czym wszystkie wskazane wyżej kwoty winny zostać powiększone o odsetki od daty wydania wyroku przez Sąd do dnia zapłaty; oraz
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami i wydatkami związanymi z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą osiem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia zasady niedyskryminacji w ten sposób, że z jednej strony rozporządzenia nr 505/2013 i 629/2013 przewidują stałą opłatę za przekroczenie kwoty krajowej, mającą ogólne zastosowanie, w wysokości 177 EUR i 148 EUR za tonę — czyli mniej niż połowę zwykłej kwoty 500 EUR za tonę — w zastosowaniu do szczególnej ilości (łącznie 300 000 ton) cukru, rozdzielonej równo wyłącznie pomiędzy skarżące będące zakładami przetwórstwa buraków cukrowych. Z drugiej strony rozporządzenie nr 36/2013 przewiduje nieznaną i nieprzewidywalną cło, mające zastosowanie tylko do zwycięzców przetargu (którymi mogą być rafinerie cukru trzcinowego, zakłady przetwórstwa buraków cukrowych lub jakakolwiek strona trzecia) i na nieokreśloną kwotę łączną.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia nowej wersji rozporządzenia/braku odpowiedniej podstawy prawnej w ten sposób, że w odniesieniu do rozporządzeń nr 505/2013 i 629/2013 Komisja nie ma żadnych uprawnień do zwiększania kwot, a wręcz przeciwnie — zobowiązana jest do nakładania wysokich, odstraszających opłat za udostępnianie na rynku Unii cukru pozakwotowego. W odniesieniu do przetargów podatkowych Komisja wyraźnie nie posiada upoważnienia ani uprawnień do przyjęcia tego rodzaju środka, który nigdy nie został przewidziany w podstawowych przepisach.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasady pewności prawa w ten sposób, że Komisja stworzyła system, w którym cła nie są przewidywalne i określane poprzez stosowanie spójnych, obiektywnych kryteriów, lecz raczej ustalane subiektywną gotowością do płacenia (zresztą podmiotów podlegających bardzo różnorodnym naciskom i zachętom w tym względzie), bez żadnej faktycznej więzi z rzeczywistością przywożonymi produktami.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności w zakresie, w jakim Komisja mogła swobodnie przyjąć mniej restrykcyjne środki w celu zaradzenia brakom w zaopatrzeniu, które nie zostałyby przyjęte wyłącznie na szkodę rafinerii importujących.
- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań w ten sposób, że skarżące mogły w uzasadniony sposób oczekiwać, iż Komisja użyje narzędzi dostępnych w rozporządzeniu nr 1234/2007 w celu przywrócenia dostępności zaopatrzenia w surowy cukier trzcinowy do rafinacji. Skarżące mogły także w uzasadniony sposób oczekiwać, że Komisja zachowa równowagę pomiędzy rafineriami importującymi a krajowymi producentami cukru.
- 6) Zarzut szósty dotyczy naruszenia zasad staranności, sumienności i dobrej administracji polegającego na tym, że Komisja, zarządzając rynkiem cukru, wielokrotnie popełniała podstawowe błędy i podejmowała sprzeczne ze sobą działania, co w najlepszym razie świadczy o braku zrozumienia

podstawowych mechanizmów rynkowych. Na przykład sporządzony przez nią bilans — który stanowi jedno z podstawowych narzędzi służących określaniu postaci i czasu interwencji na rynku — zawierał poważne błędy, a u jego podstaw leżała wadliwa metodologia. Co więcej, działania Komisji były oczywiście niewłaściwe w świetle braków w zaopatrzeniu.

- 7) Zarzut siódmy dotyczy naruszenia art. 39 TFUE w ten sposób, że Komisja nie osiągnęła dwóch celów określonych w tym postanowieniu traktatu.
- 8) Zarzut ósmy dotyczy naruszenia rozporządzenia nr 1006/2011⁽¹⁰⁾. Cła nałożone na biały cukier w istocie są tylko nieznacznie wyższe niż te dotyczące cukru surowego, bowiem różnica wynosi około 20 EUR za tonę. Kontrastuje to z różnicą 80 EUR pomiędzy standardowym cłem przywozowym za cukier rafinowany (419 EUR) i za surowy cukier do rafinacji (339 EUR), które są określone w rozporządzeniu nr 1006/2011.

Dodatkowo, na poparcie skargi o odszkodowanie skarżące twierdzą, że Komisja w sposób rażący i oczywisty przekroczyła margines swobodnego uznania przyznany jej przez rozporządzenie nr 1234/2007 poprzez jej bierność i niewłaściwe działanie. Ponadto brak przyjęcia odpowiednich środków przez Komisję stanowi oczywiste naruszenie zasady prawa „mającej na celu przyznanie praw jednostkom”. Komisja w szczególności naruszyła ogólne zasady UE pewności prawa, niedyskryminacji, proporcjonalności, uzasadnionych oczekiwań oraz obowiązku staranności, sumienności i dobrej administracji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 505/2013 z dnia 31 maja 2013 r. ustanawiające kolejne nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania cukru pozakwotowego i izoglukozy pozakwotowej na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty z tytułu nadwyżek w roku gospodarczym 2012/2013 (Dz. U. L 147, s. 3).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 629/2013 z dnia 28 czerwca 2013 r. ustanawiające kolejne nadzwyczajne środki w odniesieniu do udostępniania cukru pozakwotowego i izoglukozy pozakwotowej na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty z tytułu nadwyżek w roku gospodarczym 2012/2013 (Dz.U. L 179, s. 55).

⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 574/2013 z dnia 19 czerwca 2013 r. ustalające współczynnik przydziału w odniesieniu do dostępnych ilości cukru pozakwotowego do sprzedania na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2012/2013 (Dz.U. L 168, s. 29).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 677/2013 z dnia 16 lipca 2013 r. ustalające współczynnik przydziału w odniesieniu do dostępnych ilości cukru pozakwotowego do sprzedania na rynku Unii z zastosowaniem obniżonej opłaty za przekroczenie kwoty krajowej w roku gospodarczym 2012/2013, Dz.U. L 194, s. 5).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 460/2013 z dnia 16 maja 2013 r. w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z trzecim częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 36/2013 (Dz.U. L 133, s. 20).

- (6) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 542/2013 z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie minimalnej stawki cła na cukier ustalonej w związku z czwartym częściowym zaproszeniem do składania ofert w ramach postępowania o udzielenie zamówienia otwartego rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 36/2013 (Dz.U. L 162, s. 7).
- (7) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 36/2013 z dnia 18 stycznia 2013 r. otwierające stały przetarg na przywóz cukru objętego kodami 1701 14 10 oraz 1701 99 10 z zastosowaniem obniżonej stawki celnej w roku gospodarczym 2012/2013 (Dz.U. L 16, s. 7).
- (8) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (Dz.U. L 299, s. 1).
- (9) Rozporządzenie Rady (WE) nr 318/2006 z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków w sektorze cukru (Dz.U. L 58, s. 1).
- (10) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 1006/2011 z dnia 27 września 2011 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej (Dz.U. L 282, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 9 sierpnia 2013 r. — Chin Haur Indonesia przeciwko Radzie

(Sprawa T-412/13)

(2013/C 274/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Chin Haur Indonesia, PT (Tangerang, Indonezja) (przedstawiciele: T. Müller-Ibold i F.C. Laprévotte, lawyers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 501/2013 (1) w zakresie w jakim rozszerza cło antidumpingowe na skarżącą oraz odrzuca wniosek skarżącej o zwolnienie;
- obciążenie Rady kosztami obsługi prawnej oraz pozostałymi kosztami i wydatkami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszą sprawą; oraz
- podjęcie wszelkich innych środków, jakie Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na fakcie, że Komisja i Rada nie wykazały obejścia w odniesieniu do przywozu z Indonezji i popełniły zatem oczywisty błąd w ocenie, gdyż:
  - twierdzenie, że miała miejsce zmiana struktury handlu jest oczywiście błędne;
  - Rada błędnie uznała, że producenci z Indonezji, w szczególności skarżąca, dokonywali przeładunku rowerów z Chin do UE.
- 2) Zarzut drugi, oparty na fakcie, że Rada błędnie uznała, iż skarżąca odmówiła współpracy, a taki brak współpracy uzasadniał odmówienie jej zwolnienia, gdyż:
  - skarżąca współpracowała najlepiej jak mogła;
  - twierdzenie o braku współpracy jest bezpodstawne;
  - twierdzenie Rady o braku współpracy jest pozbawione uzasadnienia;
  - Rada nie uwzględniła dodatkowych informacji przedstawionych przez skarżącą.
- 3) Zarzut trzeci, oparty na naruszeniu praw procesowych skarżącej w ramach dochodzenia, gdyż:
  - Komisja naruszyła obowiązek dokonania bezstronnej oceny przedłożonych jej dowodów;
  - w dochodzeniu przeprowadzonym przez Komisję wystąpiły uchybienia proceduralne.
- 4) Zarzut czwarty, oparty na fakcie, że odmowa przyznania skarżącej zwolnienia stanowi naruszenie zasady równego traktowania, gdyż:
  - Komisja dopuściła się dyskryminacji względem skarżącej przyznając zwolnienie eksporterom w podobnej sytuacji i odrzucając wniosek skarżącej o zwolnienie;
  - wobec skarżącej podjęto błędnie takie same działania jak wobec producentów, którzy w ogóle nie współpracowali.
- 5) Zarzut piąty, oparty na fakcie, że ustalenia przyjęte w rozporządzeniu wykonawczym w zakresie szkody i dumpingu są niezgodne z podstawowym rozporządzeniem antidumpingowym, gdyż:
  - twierdzenie o osłabieniu skutków naprawczych cła antidumpingowego jest błędne.